

— płatności dokonywane przez podmiot zarządzający takim programem na rzecz dostawców, którzy dostarczają prezenty lojalnościowe klientom, należy, w sprawie C-53/09, uznać za wynagrodzenie płacone przez osobę trzecią za dostawę towarów tym klientom, względnie za świadczenie im usług. Zadaniem sądu krajowego jest natomiast ustalenie, czy płatności te obejmują także wynagrodzenie za świadczenie usług odpowiadające odrębnej usłudze;

— płatności dokonywane przez sponsora na rzecz podmiotu zarządzającego omawianym programem, który to podmiot dostarcza klientom prezenty lojalnościowe należy, w sprawie C-55/09, uznać w części za wynagrodzenie płacone przez osobę trzecią za dostawę towarów klientom, a w części za wynagrodzenie za usługi świadczone przez zarządzającego tym programem na rzecz sponsora.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009 oraz C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-154/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Artykuły 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 — Wyznaczenie przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej — Nieprawidłowa transpozycja)

(2010/C 328/07)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, L. Morais, advogado)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 3 ust. 2 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51). — Wyznaczenie przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej

Sentencja

1) Poprzez brak prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów prawa Unii regulujących sposób wyznaczenia podmiotu lub

podmiotów świadczących usługę powszechną, a w każdym bądź razie poprzez brak zabezpieczenia w praktyce stosowania tych przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej).

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Taous Lassal

(Sprawa C-162/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 — Prawo stałego pobytu — Stosowanie w czasie — Okresy ukończone przed upływem terminu do dokonania transpozycji)

(2010/C 328/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for Work and Pensions

Strona pozwana: Taous Lassal

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładnia art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Obywatelka Unii, która przebywała legalnie w Zjednoczonym Królestwie przez pięć lat przed dniem 30 kwietnia 2006 r., czyli datą transpozycji dyrektywy, i która następnie opuściła terytorium Zjednoczonego Królestwa na 10 miesięcy — Uwzględnienie okresu pobytu przed dniem 30 kwietnia 2006 r. w celu uznania prawa stałego pobytu.

Sentencja

Artykuł 16 ust. 1 i 4 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że:

- do celów nabycia prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38 należy uwzględnić okresy pięciu lat nieprzerwanego pobytu ukończone przed upływem terminu do dokonania transpozycji tej dyrektywy, czyli przed dniem 30 kwietnia 2006 r., zgodnie z przepisami prawa Unii obowiązującymi przed tą datą; i
- nieobecności w przyjmującym państwie członkowskim nieprzekraczające dwóch kolejnych lat, które miały miejsce przed dniem 30 kwietnia 2006 r., ale po ukończonym przed tą datą okresie pięciu lat nieprzerwanego legalnego pobytu, nie mają wpływu na nabycie prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 wspomnianej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad — Bułgaria) — Georgi Iwanow Elczinow przeciwko Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa

(Sprawa C-173/09) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Swobodne świadczenie usług — Ubezpieczenie zdrowotne — Szpitalne świadczenia zdrowotne udzielane w innym państwie członkowskim — Uprzednia zgoda — Warunki zastosowania art. 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 — Warunki refundacji osobie objętej ubezpieczeniem społecznym kosztów leczenia szpitalnego poniesionych w innym państwie członkowskim — Obowiązek sądu niższej instancji stosowania się do wskazań interpretacyjnych wydanych przez sąd wyższej instancji)

(2010/C 328/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georgi Iwanow Elczinow

Strona pozwana: Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Sofija-grad — Wykładnia art. 49 traktatu

WE, art. 22 ust.1 lit. c) i ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) w wersji zmienionej i zaktualizowanej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 28, s. 1) — Ubezpieczenie zdrowotne — Odmowa wydania przez właściwy organ krajowy zgody na finansowanie z jego budżetu (formularz E 112) w zakresie uzyskania skuteczniejszej opieki medycznej w państwie członkowskim innym od państwa członkowskiego zamieszkania ubezpieczonego — Założenie koniecznego związku pomiędzy tym finansowaniem a istnieniem tego rodzaju opieki na terytorium krajowym — Sformułowanie „nie może uzyskać leczenia w państwie członkowskim, w którym zamieszkuje” — Warunki zgody na finansowanie i reżim mający zastosowanie do zwrotu poniesionych kosztów — Obowiązek sądu krajowego niższej instancji stosowania się do wskazań interpretacyjnych sądu wyższej instancji, które sąd niższej instancji ocenia jako sprzeczne z prawem wspólnotowym

Sentencja

- 1) Prawo Unii sprzeciwia się temu, by sąd krajowy, który orzeka po przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd wyższej instancji w wyniku odwołania, był związany, zgodnie z krajowym prawem procesowym, oceną prawną dokonaną przez sąd wyższej instancji, jeżeli uzna, uwzględniając wykładnię, o której dokonanie zwrócił się do Trybunału, że wskazana ocena nie jest zgodna z prawem Unii.
- 2) Artykuł 49 WE i art. 22 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. sprzeciwiają się przepisom państwa członkowskiego interpretowanym w ten sposób, że wyłączają one w każdym przypadku pokrycie kosztów świadczeń szpitalnych udzielonych w innym państwie członkowskim bez uzyskania uprzedniej zgody.
- 3) W zakresie dotyczącym świadczeń medycznych, które nie mogą zostać udzielone w państwie członkowskim, na którego terytorium zamieszkuje osoba objęta ubezpieczeniem społecznym, art. 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1408/71, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem nr 1992/2006 powinien być interpretowany w ten sposób, że nie można odmówić wydania zgody wymaganej na podstawie art. 22 ust. 1 lit. c) ppkt (i) tego rozporządzenia, gdy: